Patriotisme i circ

Ara que a Madrid (vist i sentit a la tele) es desborden l'eufòria i el patriotisme, em permeto també fer un exercici de nacionalisme local, pel que a Figueres he vist i escoltat aquesta mateixa setmana. Un (només un) dels vicis crònics de la política espanyola és la tendència irrefrenable a agitar frenèticament banderes en lloc de buscar solucions practicables i construir consensos. I aquesta tendència es basa en la suggestió que com més grossa sigui la bandera i més provocativament sigui onejada, més raó es té i més a prop s'és de la victòria. Doncs mirin, senyors de Madrid: per banderes, haver vingut aquesta setmana a Figueres. N'hi havia d'arreu del món, onejant alegrement i amb música en directe.

L'excel·lent regust i el bell record que m'ha deixat aquest Tercer Festival Internacional de Circ Ciutat de Figueres em porta contínuament a pensar en el meu amic Genís Matabosch, artífex de la meravella i director de tot plegat, dedicat amb cos i esperit a aquest esdeveniment que, any rere any, va agafant més empenta, excel·lència i ressò. Sembla estrany que una persona pugui traginar tanta bufera i resistir tanta pressió per aconseguir el que està aconseguint. Avui l'he vist molt content a Tramuntana TV (tot i que deu estar força més que cansat), donant compte d'algunes xifres d'aquest tercer festival: s'han fet catorze representacions, amb un total de 28.146 espectadors, el doble que en la primera edició.

Li ve de lluny, a en Genís, aquesta dèria. L'any 1997 va ser ell qui va fer venir el Circ Raluy a Figueres; per cert, va ser la primera vegada que un servidor entrava en un circ. L'any següent Matabosch presentava, al Teatre El Jardí, el Circo Nacional de Cuba, en la primera visita i gira per l'Estat. El 2005 va aconseguir que el famós circ francès, el Medrano, fes per primera vegada una tournée fora de l'Estat francès i va presentar l'espectacle a les Fires de la Santa Creu. És llarga, intensa i apassionant la història de Genís Matabosch amb el circ, algun dia ho haurem d'explicar bé perquè resulta aproximadament increïble. En aquells anys, per cert, un altre figuerenc escrivia deliciosos articles sobre el circ a les fires de maig: era el gran Narcís Pijoan, un amic pas comme les autres, que els publicava a Vida Parroquial (any 1956) i a Los Sitios de Girona el 1957, 1961 i 1962. Una altra gran història, per cert, també pendent de ser ben explicada.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/721213-patriotisme-i-circ.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss